

Outono.

I.

Do vento arreventado, na tarde sombria,
o millo resaca e amarelo cruza,
e do forte braroz a o tenaz empuxa
na lixa os foiceiros, ségano a ponia.

Robnemente erquidos, cando morre o día,
ao son da campaña, que envaído fuxe e,
mentras zoa o vento no millo que cruza
os labregos, rezan unha Ave María.

Parenino raize, deixando os labores,
triste a caravana dos traballadores,
y en tanto os petreiros parolan cançados,
as mozas e mozos cantan unha vella
lenta e dolorida canción, que sonella
a doente queixa dos atormentados.

II.

Do pé do palleiro, na noite friorenta,
en rode, na eira, que a lúa alumea,
o millo desfollan as xentes da aldeas
rindose cos chistes que algún vello inventa.

Como a mocidade sempre está contenta,
sin deixal-a esfolla, canta que rabea
e de vez en cando suspende a tarefa
e tola relulada e o fño escorrenta.

No medio da rode brillan as amigas
roibas, amarelas e sautas espigas.

E vendo que todo fozon acougando,

conta un vello un conto e o barullo cesa:

«Unha ver-comeura - era unha princesa...»
e todos atentos, siguen esfollando.

Era unha princesa roiba como a aurora,
boa e feiticeira. Cando ela vivía
aínda Dios o santo millo non facía
e a xente pensaba moito máis que agora.
Decote implorando de Nosa Señora
remedio pra moita miseria que había,
a princesa vese de noite e de día
e desconsolada chora, chora, chora.

De tantas bagulles e tanto fervor
fixo o millo entónces Dios Nosa Señora.
¡Galado e bendito para sempre sea,
que o fixo por o probes, fixo por nos!
-dixo- e respondeu de toda a tarefa:
¡Bendito e galado por sempre sea Dios!

Véctor de Castro.

Guadalajara, (Gal.) agosto de 1918.